Hồi thứ bốn mươi mốt
Gạt Liêm Pha, Yến Anh làm kế
Cứu Đàm Thành, Chung hậu dụng mưu

Khi Tuyên Vương nghe Yến Anh nói chắc chắn, trong bụng mừng khấp khởi, như người tỉnh giấc chiêm bao, bèn hỏi rằng:

– Trong triều thần có ai dám đột xuất trùng vi, tới Pháp mã thôn cầu cứu chăng?

Hỏi luôn ba bốn tiến mà chẳng thấy một ai trả lời. Yến Anh tâu rằng:

– Bây giờ muốn đi cầu cứu Quốc mẫu chỉ có ngu thần đi mới xong, nếu bệ hạ có sai ai thì cũng uổng công vô ích.

Tuyên Vương nghe tâu mới nghĩ thầm rằng: "Thằng lùn này thật gian xảo, chắc nó sợ chết đói trong này nên gạt ta ở lại dây để đi cho có chuyện."

Nghĩ rồi bèn nói rằng:

– Tiên sinh ôi! Quả nhân mà có Thừa tướng cũng như người có tay chân, nay tiên sinh đi thì trẫm biết cùng ai lo việc nước?

Yến Anh tâu:

– Ngu thần có lòng phản bội, thì tử vu vạn nhẫn thiên đao, lời thề chừng có thiên cao, bây giờ muốn ra khỏi trùng vây thì phải dùng khổ nhục kế, xin bệ hạ đánh đòn tôi bốn chục, đuổi ra cho khỏi Đàm Thành, để tôi trá hàng Liêm Pha, chừng đó sẽ kiếm cớ nhi động.

Tuyên Vương nói:

– Quả nhân thà cam chịu chết, chẳng nỡ nào mà đánh tiên sinh.

Yến Anh tâu:

– Xin bệ hạ đừng chấp nệ như vậy phải dung quyền biến nhất thì, dầu ngu thần có tan xương nát thịt, cũng chẳng quản chi, miễn cho được vững an xã tắc.

Tuyên Vương nghe Yến Anh nói hết lời, cực chẳng đã mới sai quân nội thị đè Yến Anh xuống đánh bốn chục hèo, thương hại cho người ngay vì nước, phải liều mình cho thịt nát da bay! Tuyên Vương thấy vậy ruột đau từng đoạn, thương trung mắc nạn khi không. Đánh rồi, Yến Anh đứng dậy, máu chảy ròng ròng, Tuyên Vương lại truyền cho

nội thị đem văn phòng tứ bảo ra, viết một đạo ân chiếu mà giao cho Yến Anh, vua tôi đàm đạo xong rồi tới thẳng tây môn, quân giữ thành đã hay các việc, bèn thả điếu kiều cho Yến Anh xuống. Khi Yến Anh ra khỏi thành, nhắm ngay dinh Triệu mà đi tới, vừa đi vừa than khóc cùng mắng chửi om sòm lại trách Tề vương ăn ở bất nhân, đánh đến nỗi tan da nát thịt, đi chừng nào rên la chừng ấy. Khi đó quân Triệu đi tuần, nghe có tiếng người văng vẳng tới bắt đem về dinh.

Nói về Liêm Pha nguyên soái, từ khi vây hãm Đàm Thành tới nay đã gần ba tháng mà phá cũng chưa nổi. Bữa kia đêm khuya, cha con đang ngồi toan tính kế, xảy thấy quân vào tấu rằng:

– Nay tiểu quân đi tuần, bắt được một người gian tế, muốn làm thích khách, xin soái gia phát lạc.

Liêm Pha truyền lệnh dẫn vào, chúng quân bắt Yến Anh tới quỳ mọp dưới đất bẩm rằng:

– Tôi vốn thật là Yến Bình Trọng, làm quân sư cho Tuyên Vương, vì vua tôi tửu sắc bất lương nên tôi phải đi đầu nước khác, xin soái gia ra ơn thu dụng, tài tiểu nhân cảm đức vô cùng.

Liêm Pha nghĩ rằng: Yến Anh là người nhậm độn rất hay, mười hai nước thảy đều nghe tiếng, nay nó thấy Đàm Thành bị khốn nên kiếm chước mà thoát thân, tới đây nói dối với ta, để dòm hành quân đây. Nghĩ rồi bèn vỗ án mắng rằng:

– Yến Anh, sao ngươi lớn mật, dám tới đây mà dòm ngó dinh ta, đao phủ quân! Dẫn nó ra chém đầu, bêu trước quân môn làm lệnh.

Quân đao phủ áp lại núm tóc Yến Anh tức thì, Yến Anh lại quỳ mà kêu oan rằng:

– Dám bẩm nguyên soái, lời xưa có câu: Chim lành kiếm cây mà đậu, tôi hiền chọn chúa mà thờ. Lại có câu: Vua chẳng ngay thì tôi đi đầu nước khác, số là nguyên soái chưa rõ, để tiểu nhân phân lại cho tỏ tường. Vốn Tề vương là một đấng hôn quân, đêm này say mê tửu sác, tôi đã gián can năm bảy lượt mà Tề vương chẳng khứng nghe lời tới nay mà bị khốn trong Đàm Thành, tôi một hai tâu với vua, viết hàng biểu đem ra khỏi sự sinh dân đồ thán. Vua lại lấy ân làm oán, đánh tôi bốn chục roi, xin nguyên soái nghiệm lại mà coi, da thịt nát như tương bấy, vì cớ vậy đang lúc đêm hôn tối tăm, tôi leo thành mà trốn tới đây, xin soái gia xét sự gian nguy dẫu tiểu nhân có thác cũng cam nhắm mắt.

Liêm Pha nghe nói bán tín bán nghi, liền nói nhỏ với Liêm Cương rằng:

– Thằng lùn này xảo quyệt lắm, con phải tra xét cho kỹ càng, coi trong mình nó có việc gì cơ mật chăng?

Liêm Cương vâng lệnh lục hết trong quần áo chẳng thấy vật chi[23]. Liêm Cương khi ấy cũng hỏi rằng:

– Yến tiên sinh là một cựu thần lương đống của Tuyên Vương, có lẽ nào lại bỏ Tề mà qua đầu Triệu, chắc có cớ gì đó, hãy nói thật thì bổn soái sẽ tha cho.

Yến Anh đáp rằng:

– Đạo làm tôi dễ đâu chẳng biết, dầu sống thác cũng giữ một lòng phải lo vì nước hết trung lẽ đâu đi đầu hàng địch quốc, ngặt vì Tuyên Vương tham dâm háo sắc, đốt lãnh cung mà giết Chính hậu, binh đao bốn phía tưng bừng, quân dân thảy đều đem lòng sầu oán, nay Đàm Thành bị nạn tôi khuyên hàng mà lại chẳng chịu nghe. Giang sơn thổ võ Đông Tề chẳng sớm muộn cũng về tay người khác, xin nguyên soái ra lòng thương xót cho tiểu nhân đỡ vọt cầm roi kiếp này.

Yến Anh nói rồi khóc rống lên một hồi. Liêm Pha cũng động lòng tưởng thật mới nói:

– Như vậy Tuyên Vương thật là vô đạo, làm cho khuất hại tôi ngay, phen này ta quyết ra tay, bắt cho được mới đành lòng dạ.

Nói rồi đứng dậy, xuống đỡ Yến Anh và mời ngồi, Liêm Cương khi ấy can rằng:

– Dám thưa phụ thân, thằng hoải tặc này lắm mưu thần chước quỷ. Nó đi trá hàng chứ chẳng phải chơi, nếu phụ thân tin lời, ắt giang sơn Triệu về tay nó.

Yến Anh nghe nói, mắt ngó lườm lườm và làm bộ ngẩn ngơ như điếc. Liêm Pha trợn mặt nạt con và nói rằng:

– Mày là đồ con nít, dám khi dễ hiền thần.

Mắng rồi liền day lại nói với Yến Anh rằng:

– Xin đại nhân miến chấp, đồ tiểu tử vô tri.

Yến Anh cũng làm bộ cúi đầu cảm tạ, rồi hai người ngồi trò chuyện với nhau kết thành anh em sinh tử, một lòng phò vui Triệu vững bền. Chuyện trò rồi truyền quân đặt bày hương án hai người đều thề nguyện với đất trời như sau có ai sai lời, thì lâm nguy hiểm chết một cách cực khổ[24].

Khi hai người trích huyết giao thệ xong rồi. Yến Anh mới nói với Liêm Pha rằng:

– Như ngày nay nguyên soái muốn đánh phá Đàm Thành thì việc dễ như trở bàn tay, ngặt vì trong thành binh mã còn hơn mười vạn, lương thảo đồn trữ còn dùng được một năm, bây giờ tôi có một kế rất hay, không biết nguyên soái có bằng lòng chăng?

---

[23] Nguyên lúc Yến Anh đi, Tuyên Vương có viết một đạo ấn chiếu giao cho Yến Anh. Yến Anh là một người diệu toán như thần, trước khi đi đã xé trường áo mà giấu vào trong, rồi may lại như cũ, nên bây giờ Liêm Cương lục xét khắp cùng mà không thấy vật chi hết.

[24] Việc này Yến Anh thề dối, nên quỷ thần có biên chép rành rành, rồi sau đến đất Giang Nam bị lời thề ấy mà chết.

Liêm Pha nói:

– Đã làm anh em sinh tử rồi, như có kế nào cao minh, thì tiểu đệ cũng xin thính dụng.

Yến Anh nói:

– Nay lão Vương thúc là Điền Dưỡng, đang làm Nhiếp chính tại Lâm Tri, nếu soái gia để cho tôi đi, nói gạt lão rằng Đàm Thành đã phá, vua tôi đều bị chết rồi, còn một mình tôi trốn khỏi ra đây. Nói như vậy làm cho lão không biết ngõ nào, chừng đó tôi sẽ khuyên hàng Triệu quốc, như Lâm Tri lão đã quy phục, thì Đàm Thành cũng đã ở trong tay, tức là khỏi mệt nhọc tam quân, sau nữa mới tỏ lòng tiểu nhân chân giả.

Liêm Pha cả đẹp! Liền truyền quân lấy ra một lệnh tiễn, đưa cho Yến Anh, lại cho thêm hai chục lạng bạc, để làm tiền lộ phí. Yến Anh tiếp lấy tạ ơn, rồi nói với Liêm Pha rằng:

– Hôm nay tôi bị đòn nên chân không đi nổi, như có con ngựa nào xấu xí xin cho tôi mượn đỡ một con, để tôi đi cho mau, kẻo chậm trễ ắt cơ quan tiết lậu.

Liêm Pha hối quân lựa một con ngựa chạy thật giỏi, giao cho Yến Anh rồi hai bên từ biệt. Yến Anh lên ngựa ra khỏi vòng binh vì có lệnh tiễn cầm tay, nên không ai ngăn trở, chẳng khác chi cáo ra khỏi lưới, chim được sổ lòng, đi được được một đỗi thì trời đã gần sáng. Khi Yến Anh ra khỏi rồi, trọng bụng mừng rỡ vô cùng. Quyết thẳng tới Sơn Lăng thông tin cho Điền Côn hay các việc.

Chẳng bao lâu đã tới nơi, bèn khiến quân vào nói với Điện hạ rằng:

– Có quân sư Yến Anh tới viếng.

Quân vào bẩm lại cho Điền Côn hay. Điền Côn lật đật chay ra nghinh tiếp, mừng rỡ vô cùng. Điền Côn hỏi rằng:

– Tôi nghe binh Triệu vây khốn Đàm Thành, vậy chớ quân sư tới đây có việc chi cơ mật chăng?

Yến Anh làm bộ khóc lóc mà đáp rằng:

– Đàm Thành bị vây gần ba tháng, không biết chết sống ngày nào, nay thiên tử viết một bức chiếu văn, sai tôi tới cầu cứu Chung quốc mẫu.

Điền Côn nói:

– Chung quốc mẫu đâu còn mà quân sư đi cầu cứu?

– Chung hậu thần thông biến hóa, pháp lực cao cường bữa lửa cháy chính lãnh cung, thì thây hài đó thảy đều là đồ bàn ghế, còn Chung hậu người làm phép hỏa độn mà đi, bây giờ còn ở Thương Sơn, như điện hạ không tin sai quân mở quan tài thì rõ.

Điền Côn tức mình liền truyền quân bươi hòm lên mà coi lại, thì thấy quả tinh những là tro bụi trong hòm, chẳng có thi hài chi hết. Điền Côn cả mừng, truyền quân mở tiệc thưởng tài quân sư, rồi lại nói rằng:

– Như vương mẫu tôi còn nơi làng Pháp Mã, thì tôi ở đây chờ đợi ít lâu sẽ hưng binh về Đàm Thành mà cứu phụ vương tôi, xin quân sư tua khá hết lòng, kính lời dạy Nữ vương muôn tuổi.

Tiệc rồi, Yến Anh từ giã Điền Côn mà lên ngựa.

Đây nhắc về Chung hậu đương lúc ngồi tại hoa viên, bỗng thấy trận gió thổi tới, thì trong bụng đã xốn xang khó chịu, bèn đánh tay bấm một quẻ, thì đã biết Tuyên Vương bị khốn gần ba tháng trời, nay người đã gần mòn hơi, nên sai Yến Anh tới đây cầu khẩn. Biết như vậy rồi liền bước vào trung đường thật hết mọi việc cho cha mẹ nghe, và dặn dò đừng tiếp rước vương sứ, phải làm như vậy... như vậy... Chung viên ngoại và phu nhân gật đầu y kế chờ Yến Anh tới thì sẽ thi hành.

Nói về Liêm Pha khi thả Yến Anh đi rồi, thì ngày đêm trông đợi tin tức Lâm Tri, mà chẳng thấy gì hết. Vừa lúc suy nghĩ xa gần, bỗng thấy quân thám thính vào báo rằng:

– Yến Anh chẳng có về Lâm Tri hỗn hải mà cứ thẳng đường tới thông tin với Điền Côn nay lại đi Pháp Mã thôn, cầu cứu Chung Vô Diệm, chúng tôi rõ tin Vô Diệm còn sống, mai danh hương ngụ quê nhà, cúi đầu dưới trướng phân qua, hư thật xin soái gia tỏ xét.

Liêm Pha nghe báo hởi ôi! Liêm Cương vỗ ngực kêu trời mà thưa rằng:

– Con đã hết lời can gián mà phụ thân quyết một không nghe, thằng lùn nó dùng khổ nhục kế trá hàng, thoát khỏi trong vòng tên đá, như vậy chẳng khác nào tha hùm về núi, bọn ta e chết có ngày.

Liêm Pha khi ấy mới biết lầm tay giặc, bèn than thở khôn cùng, cha con bàn luận rất hãi hùng rồi truyền quân nỗ lực áp đến Đàm Thành công phá.

Đây nói về Yến Anh từ khi giã biệt Điền Côn, một mình một ngựa đêm nghỉ ngày đi, đã tới làng Pháp Mã mà hỏi thăm nhà Chung viên ngoại dắt ngựa vào cột nơi cội dương, rồi kêu Chung gia đinh mà nói rằng:

– Chúng bay mau vào thông báo với nương nương nói rằng có Tề quốc khâm sai đến, mau mau ra thiếp thánh chỉ, kẻo mang tội với triều đình.

Tráng đinh lật đật vào thuật lại cho vợ chồng Chung viên ngoại hay, vợ chồng có ý khen thầm, thật con mình thần thông quảng đại, bèn bảo tráng đinh rằng:

– Hãy mau ra nói lại, ta chẳng biết khâm sai là ai? Hãy bảo nó vào đây nói chuyện.

Tráng đinh vâng lời ra mời. Yến Anh vào giữa trung đường thấy hai vợ chồng viên ngoại đang ngồi bàn luận mà mặt mũi buồn rầu thì không biết cớ chi, bèn bước vào cúi đầu thi lễ ra mắt. Chung viên ngoại nói:

– Lão chào khâm sai, lão không thiếu lương, thiếu thuế, cũng không thiếu nợ nần ai, chẳng hay khâm sai tới có việc chi hãy nói cho lão nghe thử.

Yến Anh đáp rằng:

– Tôi là Tề Tuyên Vương Tề phủ, quan nhất phẩm đương triều, vâng thánh chỉ tới đây, thỉnh Quốc mẫu hồi triều nghị sự.

Chung viên ngoại hỏi:

– Tiên sinh có phải là Yến Anh không?

Yến Anh đáp:

– Phải.

Chung viên ngoại nói:

– Lão già không biết, nhất lẽ viễn nghinh, vậy chớ nghe nói con gái lão vua phong cho nó làm Chiêu Dương chính hâu, làm sao mà nó giàu sang an hưởng một mình, tám chín năm nay chẳng thấy hơi tin và cũng không báo bổ công ơn cha mẹ. Vợ chồng lão đêm ngày trông nhớ không biết nó bình an khương thì thế nào?

Yến Anh đáp rằng:

– Có ân chiếu ở đây xin Quốc trượng coi sẽ biết.

Chung viên ngoại hai tay tiếp lấy mở ra coi thấy lờ mờ bèn nói rằng:

– Lão nay già rồi, nhãn mục hôn hoa, một chữ ngó thành ba không rõ, xin Tề phủ làm ơn chịu khó đọc cho lão nghe tỏ rõ trước sau.

Yến Anh vâng lời tiếp lấy cúi đầu, đọc ân chiếu như vầy:

“Tề Tuyên Vương Điền Hằng thủ bút, tả chiếu thư tỏ với ngự thê, vì quả nhân tửu sắc ca mê, đem lửa tới lãnh cung thiêu hóa. Tưởng chồng vợ đã phân đôi ngã, nào hay đoạn giả hồi gia, việc xong rồi mới tỉnh ra, biết sự quấy thì đà chẳng kịp. Nhớ Chính hậu dạ như kim chích, ngó hoa viên với Bích vân cung, đêm ngày lòng lại giận lòng, bệnh phiền muộn khôn mong điều trị. Yến quân sư mới bày chung thỉ, tới Đàm Thành toan để giải khuây, sự bất kỳ binh Triệu tới vây, Liêm Cương thật là tay lợi hại, tướng Tề chẳng có ai địch lại càng thêm phách lối muôn phần, xin mau mau về cứu quả nhân, kẻo tính mạng hầu gần chín suối, chẳng nghĩ trẫm là người bạc bội, cũng thương vì bối rối dân trời. Yến quân sư thay mặt đổi lời, công đức ấy đời đời ghi tạc” Khi Yến Anh đọc xong rồi. Chung phu nhân khóc ròng và chỉ mặt Yến Anh mắng rằng:

– Vua tôi bây đã giết con ta rồi, nay lại kiếm chuyện tới đây nói láo. Thằng lùn này! Hèn chi lời tục ngữ có nói: Người không đầy ba thước, bụng có một lưỡi đao, mầy đã giết con tao, còn tới đây múa mỏ. Con ôi là con ôi! Những tưởng vinh phong tông tổ, hay đâu bỏ mẹ lìa cha, thành Lâm Tri phảng phất hồn hoa, làng Pháp Mã bơ vớ phách quế, con ơi!

Chung phu nhân nói rồi cầm gậy đánh lên đầu Yến Anh. Chung viên ngoại liền cầm tay phu nhân lại mà nói rằng:

– Mụ này nóng quá, con mình nó đã chết, như mụ đánh Thừa tướng nó có sống lại được không? Làm vậy hóa mất hết lòng, xin quân sư tha lỗi.

Nói rồi dắt tay Yến Anh lên ghế, phân ngôi chủ khách mà ngồi, rồi kêu gia đồng khiến đem trà nước xong xuôi, đoạn hỏi rằng:

– Dám thưa cùng Thừa tướng, con tôi làm sao mà nó chết, còn bây giờ quân sư tới đây nói thỉnh Quốc mẫu mà lão chẳng biết Quốc mẫu là ai? Xin quân sư nói cho lão rõ.

Yến Anh đáp rằng:

– Dám thưa quốc trượng, giấu thì được chớ giấu tôi có được đâu. Sso là bữa Thiên tử đốt cháy lãnh cung, Chung nương nương đã tá hỏa bay về quê quán, tôi đã xem thiên tượng. Mão Đoan Tinh còn hãy sờ sờ. Chung hậu có chết đâu bao giờ, mà quốc trượng vu oan giá họa.

Kẻ nói không người nói có cãi lộn tối ngày, kế gia đinh dọn cơm bưng ra, Chung viên ngoại mời Thừa tướng dùng cơm nước xong rồi mới đưa tới thư phòng an nghỉ. Khi Yến Anh tới thư phòng nằm thổn thức, giấc điệp không an lại nghĩ rằng:

– Ta thuở nay đoán quẻ âm dương hay đà có tiếng, làm sao mà Chung viên ngoại lại nói là Quốc hậu không còn ở trên đời, hay là mình suy toán có sai lầm gì chăng?

Nghĩ hoài không ra cớ bèn bước tới trước sân thiên tượng thì thấy sao tướng tinh của Vô Diệm nửa sáng nửa mờ như có cái gì án lại, mới sinh ra một kế, giả làm bộ đi dạo chơi nơi hoa viên, thấy có đường đi tắt ra phía sau, liền nương theo bóng trăng tà, lần qua đường ấy, tới nơi thấy một căn nhà tinh vắng, có quân tỳ nữ qua lại hai người, bèn núp vào bên vách tướng hoa lóng tai nghe nói, thì nghe rõ giọng đàn bà rằng:

– Bữa nay làm gì tối quá, bây giờ bây đem cơm tới đây.

Quân tỳ nữ đáp:

– Dám tâu nương nương, vì có khâm sai đi tới, chúng tôi mới lo cơm nước đãi đằng.

Kế lâu giây, nghe có tiếng hỏi nước, thì tỳ nữ bước ra khép cửa lại rồi thẳng lên nhà trên. Yến Anh ngẫm nghĩ hồi lâu, đánh liều tới gõ cửa, người trong nhà hỏi:

– Ai đó?

Yến Anh thưa:

– Tôi là tỳ nữ dâng trà.

Chung hậu vô tình bước ra, Yến Anh thấy liền quỳ xuống giữa đất tâu rằng:

– Mong ơn nương nương tha tội, tôi đà liều thác tới đây. Từ khi Thiên tử tỉnh say, đã biết mình làm sự quấy ấy, nay Liêm Pha cả dấy binh mã, vây Đàm Thành đã ba tháng rày, năm tướng giao chinh đã chết hết bốn người, sự nguy cấp như gươm đã kề cổ vì vậy nên ngu thần phải làm khổ nhục kế tới Triệu dinh giả chước quy hàng, xuất trùng vây mới tới được đây.

Yến Anh tâu rồi khóc òa. Chung hậu lại giả bộ mắng rằng:

– Lão này quỷ quyệt, ta đã ở nơi địa huyệt giấu mình, làm sao lão dám tới hoa viên, lại làm bộ nữ tỳ dâng nước.

Yến Anh nghe la mắng chừng lại càng bộ khóc lớn hơn xin tha tội. Chung hậu thấy vậy cũng động lòng vì là biết vị trung thần, mà ra thân thể ấy, mới hỏi:

– Vậy chớ Điền Côn nó làm gì không lui được binh Triệu hay sao?

Yến Anh tâu:

– Từ khi lãnh cung bị hỏa, triều thần ai cũng tưởng Quốc mẫu đã về trời, ngu thần không dám hở môi. Điền Côn cũng nghĩ là thật, lòng hiếu tử cư tang khắp huyết ở Sơn Lăng gìn giữ một phần, chẳng bằng lòng đầu phục Tề quân, Thiên tử bị vây khốn mà Điền Côn làm bộ không hay.

Chung hậu nói:

– Quân sư ôi! Từ ngày ta làm phép hỏa độn, về tới quê nhà chẳng muốn thấy mặt hôn quân, tình chồng vợ như dòng nước chảy, quân sư hãy an tâm ở lại đây, Ai gia quyết chẳng dời chân đâu.

Yến Anh nghe nói hỡi ơi, bèn tâu rằng:

– Thiên tử lâm cơn hoạn nạn, sai ngu thần đưa án chiếu tới đây, nếu nương nương chẳng khứng ra tay, thì xã tắc Tề triều hư nát. Tuyên Vương hồn về chín suối, thì nương nương cũng ngàn thuở nhơ danh, nếu nương nương không chịu cứu Đàm Thành, thì ngu thần ở đây sao đành nhắm mắt?

Yến Anh tâu rồi lại khóc một hồi nữa. Chung hậu thấy vậy cũng châu mày bèn nói rằng:

– Quân sư hãy về phòng an nghỉ, rạng ngày ta sẽ nói lại cho hay.

Yến Anh cúi tạ lui ra. Chung hậu đánh tay làm một quẻ, biết Liêm Pha đã rõ việc Yến Anh trá hàng đi cứu viện, nên cha con lúc này vây hãm thành rất gấp, dùng những đồ hỏa công, hỏa pháo, đánh phá liền đêm ngày, nếu hôm nay ta để trễ chầy, e khi Đàm Thành lâm đại bại. Làm một quẻ rồi liền niệm thần chú hô thần, đòi bốn vị Long vương tới, biểu phải làm như vầy… như vầy… Bốn vị Long vương vâng lệnh lui ra. Chung hậu vào phòng an nghỉ.

Nói về bốn vị Long vương, vâng mệnh đằng vân giá về tới Đàm Thành, ông thì làm mưa, ông thì làm gió, trước thì mưa tuyết, sau thì mưa đá, dinh trại Triệu đều hư sạch, còn đồ hỏa pháo hỏa tiêu thảy đều bị ướt mê man, quân sĩ thì run lập cập, gió thổi lạnh thấu tới tận xương. Liêm Pha thấy quân mình chịu lạnh không kham đều bỏ đồ binh khí chạy hết, bèn truyền lệnh chư tướng mở vây lui ra khỏi Đàm Thành ba mươi dặm hạ trại, kế đó trời vừa sáng. Liêm Pha tra điểm quân sĩ lại thì chết gần có hơn tám muôn. Liêm Pha thấy vậy cả buồn, viết một đạo biểu răn, sai quân về Hàng Đan xin thêm quân cứu viện.

Còn Yến Anh trở về phòng đêm đó nằm không nhắm mắt, một phần lo cho Tuyên Vương đương bị khốn và lương thảo lại chẳng còn, một phần lo vì Chung hậu chẳng chịu phát binh, ắt sớm tối dây cơ nghiệp Tề triều hóa ra tro bụi. Mãi đương toan tính trời đà

hừng sáng không hay, Yến Anh vội vàng sửa soạn cân đai, thẳng tới hoa lầu kêu nài nguy cấp. Khi tới nơi liền vào thẳng đã thấy Chung hậu ngồi giữa hoa đình, kêu Yến Anh nói rằng:

– Quân sư chớ sợ, Ai gia đã cậy bốn vị Long vương tới giải cứu Đàm Thành rồi.

Yến Anh liền cúi lạy tạ ơn và khen gợi khôn cùng! Kế đó Chung hậu liền sai cung nữ vào trung đường thỉnh Chung viên ngoại và phu nhân. Cung nữ vâng mệnh vào thưa, hai vợ chồng bước tới hoa đình. Chung hậu bèn thuật lại hết các sự Yến Anh đi kiếm cho cha mẹ nghe, rồi thưa rằng:

– Nay quốc sự nóng như lửa đốt, xin song đường ở lại an dưỡng, để cho con đi cứu giá mới xong, nếu trễ nải thì ắt chồng nam vợ bắc.

Thưa rồi lại cho người đi mời Chung Long và Chung Hổ lại dặn rằng:

– Phận em là gái, ơn dưỡng sinh chưa chút vun trồng, mà hai anh xem xét ngoài trong cấp một huyện lương mà thị dưỡng.

Nói rồi liền tả chiếu văn, giao cho quan huyện, cứ thường năm thu nạp hẳn hoi, lại cho đòi ba mươi hai cung nữ tới dạy rằng:

– Nay ai gia phải đi cứu giá, còn chúng bây ở lại Thương Sơn, phải kiếm nơi phối lương duyên, tiền bạc cấp mõi người ngàn lượng.

Chung hậu dặn dò các việc xong rồi liền tới trước mặt cha mẹ quỳ lạy giã từ, hai vợ chồng Chung viên ngoại cầm tay lấy tay con khóc than ly biệt. Lúc ấy Yến Anh cũng phân từ hai vợ chồng quốc trượng theo bảo giá Chung nương nương.

Chung hậu lên ngựa đề thương, vợ chồng Chung lão khóc than chẳng xiết! Chung hậu cũng đau lòng ly biệt, ấy là:

Khi không bay tới gươm đao sắc lẻm,

Chém đứt ân tình rẽ nước non,

Biết bao giờ hiệp mặt mẹ con,

Cho nên tình ly biệt ruột gan bối rối.

Khi ấy Chung hậu mới chỉ Lâm Tri thẳng ruổi vó cu. Yến Anh quất ngựa sau cùng, đêm nghỉ ngày đi đà mòn mỏi. Sự ấy chưa nói tới, đây nhắc lại việc Điền Côn.

Nói về Điền Côn điện hạ, từ khi Yến quân sư từ biệt đi tới Thương Sơn thì hằng ngày đợi trông tin tức, bán tín bán nghi, ngày thì săn bắn giải khuây, đêm lại chong đèn trông đợi, đón khách hàng thương qua lại, hỏi có gặp ai dị diện dị hình? Đương ngồi vương phủ thanh minh, luống buồn bã mặt hoa như ủ? Xảy thấy quân thám tử vào báo rằng:

– Nương nương với quân sư đã tới cách Sơn Lăng một đỗi chẳng xa, chúng tôi vội vã về thưa qua, xin vương gia định đoạt.

Điền Côn nghe nói cả mừng, liền truyền quân đem ngựa tới, nhảy phóc lên lưng dẫn theo ít viên phó tướng làm chừng, đi rước Chung nương nương nhập trại.

Khi đến nơi gặp mặt, Điền Côn quỳ xuống giữa đường mà bái yết. Chung hậu bèn xuống ngựa, cầm tay đỡ dậy, hai mẹ con thay nhau khóc ngất một hồi, Điền Côn tâu rằng:

– Từ khi lửa dậy lãnh cung, con tưởng không trông thấy mẹ. Lúc ấy nếu có thể chết được, thì con cũng toan xuống huỳnh tuyền cho mẹ con gặp mặt. Vì cớ ấy cực chẳng đã nên con phải làm phản, lên Sơn Lăng coi giữ mả mồ, không ngờ Vương mẫu làm phép độn bay về quê hương, ngày nay con gặp được, chẳng khác cây khô sinh nhành hoa trổ mùa hè, thật con vui mừng chẳng sao kể xiết!

Điền Côn tâu rồi, lòng còn tấm tức, Chung hậu thấy vậy cũng buồn dạ than thở nói rằng:

– Vương nhi ôi! Chẳng phải mẹ lòng ở bạc, vì phụ vương con làm việc bất lương, nếu mẹ chẳng có pháp lực cao cường, thì đã hóa ra tro mạt. Tình mẹ cũng rất nên thương xót, biết con hiếu thảo hết lòng, hiềm vì tai nạn còn, nên phải căm gan chịu vậy.

Hai mẹ con than thở một hồi, rồi đồng lên ngựa. Chung hậu đi trước, Yến Anh với Điền Côn theo sau, đi riết chẳng bao lâu về tới Sơn Lăng an nghỉ.